

Als flessen je passie zijn

Ronald Langguth. Hij is dol op flessen, je ziet ze zelfs in zijn kleding terug.

Een portret van Ronald Langguth (76)

Slenterend door de wijk Carthagina in Otrobanda viel de fleurige decoratie aan een van de woonhuizen al van verre op. Dichterbij gekomen bleek het een feestslinger van gekleurde plastic flessen te zijn, ter ere aan een feestperiode die we net achter de rug hadden. De eigenaar van het woonhuis en z'n vrouw nodigden me binnen uit. Ik zag nog meer kunst, nuttige kunst, daarbinnen bij hen in de 'sala' (woonkamer), allemaal gemaakt van afvalmateriaal. Ik keek mijn ogen uit en stelde vragen. Toen kwamen de verhalen los.

Van elk papiertje of prulletje op straat ontstaat er kunst, zoals dit kleurige bloemenboekje.

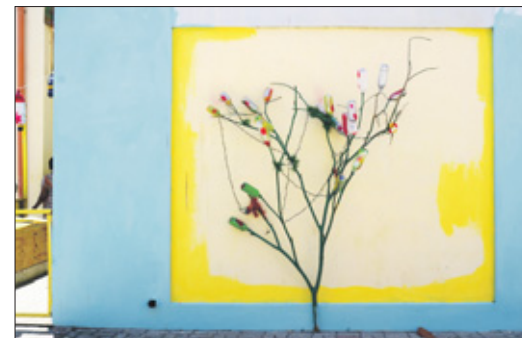
Tekst en foto's Solange Hendrikse

Deze keer is het thema moederdag.

Verschillende binnenuit met verf bespoten en gevulde kunstige flessen.

De kunst gaat door om de hoek aan de zijkant van het woonhuis.

De 'lucky bottle', waarvan menig-een met succes een cijfercombinatie heeft weten te ontuitselen.

Ronald Langguth (76 jaar oud) heeft altijd in de technische sector gewerkt en heeft in elke wijk waarin hij gedurende verschillende periodes in z'n leven heeft gewoond, lesgegeven aan jongelui uit de wijk om hen het vak bij te brengen zodat ze op die manier in hun eigen onderhoud konden voorzien. Tegenwoordig vindt hij dit een moeilijke opgave, omdat de jongelui geen interesse meer to-

nen. Die zitten liever de hele dag met hun telefoon te spelen. En zelfs hun telefoon weten ze vaak ook niet nuttig te gebruiken, zegt meneer Langguth, die universeel als 'ie is, zoals hij het zelf zegt, van alle markten thuis is en heel veel heeft gedaan in z'n leven. Daardoor kan hij zichzelf op vele gebieden behelpen, door de opgedane kennis van zaken. Zijn hoofdvak is bouwkundig tekenaar, dat beroep heeft hij enkele jaren uit-

gevoend. Daarna begon hij op zichzelf te werken in de technische sector. Dat deed hij ongeveer vijftig jaar lang. Omdat het beroep elektronica niet verloren gaat, wil hij dolgraag gratis cursussen geven aan jongelui om hen over te dragen, maar zelfs als het gratis is, er is geen belangstelling. „Erg jammer“, zegt hij, „omdat er volop werk is in die branche.“ Daar kan hij van meepraten, want in die vijftig jaar heeft hij er flink aan ver-

diend en kijkt hij nu met voldoening terug op zijn leven. Langguth: „Ik verdiende meer dan genoeg geld. Voor alle katholieke kerken repareerde ik van alles. In de weekeinden ging ik zelfs naar Bonaire en daar Aruba om er ook te werken. Ik praat heel veel met de jongelui uit de buurt, maar het helpt allemaal niet. Ik snap niet waarom er geen interesse meer is van hun kant om een vak te leren. Elektronica houdt in het repareren van alle elektronische apparaten. Dat kan veelomvattend zijn, zoals het repareren van strijkijzers of een televisie, toestel, koelkasten, airconditioners, eigenlijk van alles wat er mee te maken heeft.“ Hij legt er steeds de nadruk op dat hij de jongelui die nietsdoend rondlopen graag aan het werk wil zien en dat hij hoopt dat ze niet als hij die richting inslaan. Maar het is water naar zee dragen. Bij het St. Thomas College gaf hij destijds cursus aan een gevarieerde groepje, zelfs oudere Haïtiaanse vrouwen die nu hun eigen business runnen sindsdien. „Het gaat dus niet om de oudere generatie, om die wat te leren, maar om de jongelui, die de toekomst van Curaçao zijn.“

Na een poosje ziek te zijn geweest, wijdde hij zich na herstel volledig aan de kunst, wat hij tevens al in mindere mate deed. Van een bevriende autotuner leerde hij flessen van binnenuit beschilderen, wat geen makkelijke klus is als je weet dat je door de smalle hals van de fles van bovenuit alles

moet doen. Maar het eindresultaat mag er zijn en dat kon ik met eigen ogen aanschouwen. Z'n 'lucky bottle' koestert hij, want het heeft menigeen geholpen een nummer twee van de loterij te winnen, omdat als je het goed bekijkt er verschillende nummercombinaties in te herkennen zijn. Langguth: „Ik was altijd al geobsedeerd door flessen. Ik spaarde ze. Toen we pas in deze wijk kwamen wonen, was er in het begin een probleem met de waterleiding bij de huizen. Wij, de bewoners, konden het water slechts gebruiken om mee te baden en kregen allemaal flessen spawater voor consumptie. Die flessen heeft iedereen toen op mijn verzoek gespaard bij mij in de tuin. Het was geen gezicht. Maar met al die plastic flessen hebben we toen met ik kerst verschillende modellen prachtige kerstbomen en grote taarten gemaakt en de hele wijk ermee versierd en in een kerstsfeer gebracht. Per boom ongeveer 800 flessen. En heel veel lijn. Niemand heeft ons hierbij geholpen. Wij, de bewoners, hebben allemaal wat bijgeleegd zover we konden en dit allemaal samengedaan. De wijk trok natuurlijk de aandacht, het ging zelfs de wereld rond door de toeristen die ons bezochten en foto's maakten. Er is een videoclip van gemaakt, die in de bibliotheek werd vertoond. En zo was er ook een meneer uit Rotterdam die het idee ontzettend leuk vond en het daar in zijn woonplaats heeft nagedaan met

heel veel succes, berichtte hij mij daarna. In de Agenda Krioyo Avansá 2004-2005 staat ook een foto van een van de bomen. Ik kan niet stilzitten en ben altijd op zoek naar iets om te doen. Dat heb ik van mijn vader, die was ook zo. Wanneer ik als kind van school thuiskwam, moest ik de eieren van de kippenkwekerij van mijn vader schoonwassen voordat ze verkocht konden worden. 4.000 eieren, dos 'plaka' (5 cent) per stuk in die tijd, heel lang geleden“, zegt hij lachend. „Dit soort dingen wil niemand meer doen tegenwoordig, niks meer kweken of planten. Het doet pijn om te zien dat er zo veel verloren gaat. Een loodgieter of schoenmaker zijn bijna niet meer te vinden, of een kleermaker. Die ambachten heb ik destijds allemaal geleerd en ik maak nog steeds mijn eigen kleding. Vroeger was er tegenover Topoginia aan de Roedeweg een 'smeiter' (kleermaker) met de naam Baas Pipi. Daar leerde ik na school knoopspaten maken, broeken nemen en daar heb ik ook kleren leren naaien. Niemand wil helaas dit soort vakken nog aanleren.“

Bij elk feest versier ik met mijn plastic flessen, elke keer een ander thema. Dat doe ik hier in onze hele wijk. Doordat mijn passie flessen is, heb ik daarvoor gekozen. De toeristen vinden dat altijd leuk. Ik laat ze dan in mijn huis komen en bewonderen ze de verschillende spellen die ik heb gemaakt en kopen ze vaak ook wat. Ik heb

intussen ook verschillende exposities gehouden. Ook van elk stukje papier dat ik op de grond vind, maak ik iets moois. Ik recycle alles. Als ik iets zie begint mijn hoofd al op volle toeren te draaien wat ik ermee zou kunnen doen. Alles is herbruikbaar. Een slechte gewoonte van ons is dat we alles wat nog goed is weggooiden, omdat we de waarde ervan niet kennen. Vaak heb ik dat wat je weggooit meer waarde dan iets dat je nieuw aanschaft.

Eind van het jaar maak ik voor de kinderen uit de buurt ook een 'pagara' van flessen. Ik bind de plastic flessen zonder dop met touw aan elkaar vast en leg de hele slinger op de grond. De kinderen springen eroverheen of trappen op de flessen, die dan een geluid als van een 'pagara' (vuurwerk) geven. Dat hebben we de afgelopen twee

jaar hier in de wijk gedaan en de kinderen hebben er een lol aan. En wij later de vruchten weer van kunnen plukken. Hoe meer je weet, hoe beter. Ik zelf doe van alles. Ik kan timmeren, metselen, meubels stofferen, auto's repareren en spuiten, airco's en koelkasten repareren. Noem het maar op en ik kan het. Als ik iemand bezig zie, neem ik altijd de tijd en sta stil en kijk en bestudeer wat die persoon aan het doen is, vaak stel ik ook vragen als ik iets niet weet of snap. Dan weet ik in het vervolg hoe het allemaal in elkaar zit. Ook als bijvoorbeeld de straten open worden gebroken, sta ik even stil en bekijk ik alles wat er onder de grond loopt. Daar heb ik dan ook een idee van hoe het in mekaar zit. Ik ben heel erg leergierig en wil alles weten. Als ik gewoon aan de dingen voorbijloop, weet ik helemaal niets

en ben ik nergens van op de hoogte. Het ander boek gaat over de liefde, want als je niet weet wat dat inhoudt, als je niet weet erwaart, kan je het ook niet doorgeven. Ik ben er nu anderhalf jaar aan bezig maar werk er hard aan en hoop ze volgend jaar af te hebben.“

Het ander boek gaat over de liefde, want als je niet weet wat dat inhoudt, als je niet weet erwaart, kan je het ook niet doorgeven. Ik ben er nu anderhalf jaar aan bezig maar werk er hard aan en hoop ze volgend jaar af te hebben.“

Bij belangstelling voor de kunstwerken, die ook op verzoek en naar eigen idee gemaakt kunnen worden, is Ronald Langguth te bereiken op telefoonnummer 6650243.

Een schemerlamp van een fles, op verzoek gemaakt.

Langguth bij zijn van 800 plastic flessen gemaakte kerstboom in 2004.